Все ся втихомирило... либонь заснуло!..
Вже по вимощених улицях не грякотить,
Не лящить і голосний москаль: кипить, кипить!..
Деколи гукне по башті, й понесеться
Гук по городові, і мале жахнеться...
А ніхто не вештається і не гомонить,
Тільки з криш залізних дощ то капа, то дзюрчить...
Все ся втихомирило, либонь, заснуло!

Край в сю пору згадує мі ся частенько,
Де густі луги, садочки зелененькі,
Й хаточка з-між них біліє ся панянкою...
І в садках, в гречках, в лісах пасіки і бджілки;
Де святки з колядкою, весна з веснянкою,
І такі чудні казки, кумедні загадки;
Де дівчина із піснями, з чорними бровами...
Де жила старовина, поки жили батьки!

Хто тя, краю милий, хто поволі кине?
Хто к ті із чужини, краю, не полине,
Із-за моря думкою, з-за гір голубкою?
В безрідного душа в'яне, серце стине;
Политу ж к ті хоча думкою-голубкою!
Тяжко-важко, тяжко-важко на чужині:
Чужина мя не родила і не колихала,
Мя не годувала, може, й не бажала!